

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY CLIFFORD TROKE

ΤΟ ΔΡΕΠΑΝΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΚΡΥΑ, στον ορίζοντα, πάνω από τα σκοτεινά νερά του κόλπου, ένα ελαφρό φως φανερώθηκε ότι η οεληνή θ' ανέτελλε σε λίγο. Ο Γκλέντον δεν θα περίμενε πολλή ώρα ακόμα... Είχε κατεβή στη βραχώδη ακτή για να ιδη τις πρώτες ανταυγίες της οεληνης άπάνω στο κυματάκια της παλirroιας. "Ήθελε να συλλάθη τους ιδιοισμούς των άκτινων της άπάνω στους άφροους και τά παιχνίδια τους άπάνω στην άσημένα άμμο της άκτης. "Οσές φορές είχε δοκιμάσει ώς τώρα, είχε άποτύχει... Σήμερα όμως είχε πεπειθαι πως θα τό κατάρθενα. Ή θάλασσα θα φανερίνε τό μυστικό της!

Μέσα στο σκοτάδι, κάποιο θάλασσο πούλι φώναξε τό φτερουγισμά του άκούγοντάς κάποι έκετ ψηλά. Ή δροσερή νυχτερινή αύρα γίνεται όλοένα πιο άισθητή. Μα ό Γκλέντον οδτε την ένοιωσε, άποροφημένος καθώς ήταν από τις σκέψεις του. Λιθθανάτον μια άπεραντή γαλήνη στην ψυχή του μετά την τρικυμιώδη ζωή των τελευταίων ηνών. "Ήταν ήσυχος τώρα, μετά τη φοβερή πάλη του έρωτός του. Είχε κερδίσει την Ήλριν, ήταν μόνο τους ό δυό τους, μακριά από τον κόσμο, εδτυχισμένοι με μια καινούργια ζωή μπροστά τους.

Τώρα που ήταν ήσυχος, ό Γκλέντον ένοιωσε νέες δυνάμεις. Θα εργαζόταν με πάθος, θα χειριζόταν με δεξιοτεχνία τά πινέλα του και τά χρώματα. "Ένα μήνα τώρα, ζούσε ξενοιαστος με την άγαπημένη του, στο λευκό σπιτάκι της βραχώδους άκτης. Ή εικόνα που σκεδίαζε να ζωγραφιστεί, θα μαρτυρούσε τη γαλήνη της ψυχής του. Θό την ώνώμαζε "Φεγγαρόλουστη παλirroιας" κι από κάτω θα έβαζε τ' όνομά του "Μ. Γκλέντον".

Σαφικά ό νέος άντελήφθη πόσο έπισφαλής ήταν ή θέσις του. Μετά δυό ώρες, τό μέρος που βρισκόταν τώρα, θα σκεπαζόταν από τη θάλασσα. Είχε κατεβή με μια σκάλα από σχοινί, στερεωμένη σ' ένα βράχο, αλλά άν ή σκάλα λυνόταν κι' έπεφτε, θα έμενε εκεί άγκυλωτος της άδύοσης!

Όπτε μπορούσε να ακραφάωξη για ν' άνεβη, γιατί ό βράχος προεξείχε στο χείλος του κρηνού. Κάτω ήταν άπότομο βράχοι, τους όποιους χτυπούσε τό κύμα με όρημ.

Μερικά περάδια που έπεσαν από πάνω, διέκοψαν τους συλλογισμούς του. Είδε τό κάτω μέρος της σκάλας να κινηται.

"Άιριν! φώναξε ό νέος έου είσαι:

"Ένα εύθυμο γέλιο άποκριθηκε και κατόπιν ή νέα φώναξε:

"Άλλό, Μάικλ! Κατεβαίνω... Πρόσεξε!

Μετά ένα λεπτό ό Γκλέντον κρατούσε τη γυναίκα του σφιχτά στην άγκαλιά του.

"Δέν έπρεπε γάρθης, άγαπημένη μου... Είνε επικίνδυνο στα σκοτεινά!

"Φοβήθηκα μόνη μου στο σπίτι! Έκεί που έγραφα ένα γραμμαμα

στη μητέρα μου, μου φάνηκε πως πίσω από τό τζάμι του παραθυριού διέκρινα ένα πρόσωπο να με κυτάζει, έπειτα άκουσα βήματα, που έκαναν τό γύρο του σπιτιού! Μ' έπιασε ένας τρελλός φόθος κι' έβουνα σαν να με κυνηγούσαν! Μου φάνηκε κιόλας πως κάποιος έτρεχε εοπίσω μου! Στη βία μου μάλιστα γλύστρησα άπάνω στις πέτρες κι' έπεσα. Ή σούχασα μονάχα, όταν άκουσα τη φωνή σου!... Θά ίδουweis μεζύ την άνατολή της οεληνης!

"Ναι, όπου νάναι σ' άντελλήλη! Έχει δροσιά άπόψε, οι φαράδες μου έλεγαν προητέρα πως άπόψε θαόουμε τρικυμία. Τό θέαμα όπως μου είπαν, είνε ώπέρροχο. "Αν κρατήση ή φομπρούνα ως τό πρωί, θα προσηθάσω να πάρω μερικά σκίτσασ... Έσεις, είχα γραμίνα σήμερα από τον Κόλλινς. "Εμενε ένθουσιασμένος με τον τελευταίο πίνακα που του έστειλα, τον ποθέτησε στη βιτρίνα του κι' έλπίζει να τό πουλήση για πενήντα λίρες.

"Μάικλ! είπε ή νέα σιγά νομίζω πως δέν έκανες καλά να στείλης εκείνο τό τοπίο. Δέν πρέπει να μάθη κανένας που

βρισκόμαστε.

"Άγαπημένη μου, ό Κόλλινς δέν θα τή σε κανέναν τή διέουθουί μας. Έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Κι' έπειτα, χρειαζόμαστε χρήματα...

"Δέν με κατάλαθες, Μάικλ! Φοβούμαι «Αυτόν». Φοβούμαι πολύ! Σκέψου, άν ιδη τό τοπίο που έστειλες κι' άναγνωρίση αυτή την παραλία!...

"Εκείνη τή στιγμή μερικά περαδάκια κύλησαν από την κορυφή των βράχων κι' έπεσαν μπροστά στα πόδια των δυό νέων. Ή Ήλριν σφίχτηκε κοντά στον άνδρα της και μ' άπερίγραπτο τρόμο ψιθύρισε:

"Μάικλ! Άκουσες βήματα; "Ω! Πως φοβούμαι άπόψε. Νουώω πως κάποιος με παρακολουθεί... Λές να έκτελήσει την άπειλή του;... Θυμάσαι, είπε πως θα έξεδιέκτο... "Αν είνε «Αυτός»!...

"Δέν ύπάρχει άμφιβολία, σκέφθηκε ό Γκλέντον, πως ό Μέρικ είνε επικίνδυνος άνθρωπος. Είνε από κείνους, που δέν συγχωρούν. "Ο παράξενος αυτός τύπος άγαπούσε την Ήλριν και του την πήρα! "Ω! Άσφαλώς θα ζήτηση να μως βλάβη! Τό είπε κιόλας!

"Μή τό σκέπτεσαι αυτά, άγαπημένη μου, είπε ό νέος, θέλοντας να ένθαρρύνη τη γυναίκα του. Κύτταξε πως τ' άστρα χάνονν τη λάμψη τους, όσο πλησιάζε ή άνατολή της οεληνης! Βλέπει εκεί, στη Δύση αυτά τά μαυρα σύννεφα της καταιγίδος, που θα έεσπάση... Θό προφήση όμως ν' άντελήη ή οεληνή, προτού τή σκεπάσουν τά σύννεφα. Άμέσως κατόπιν πρέπει να φύγουμε

Σάν μια άπάντησι στις σκέψεις του, πέρα, μακριά, άκούστηκε ή βροή της βροντής. Ή Ήλριν ρίχθηκε σύγκορη.

"Όταν ή θάλασσα άγριεύει, πάντοτε φοβούμαι, Μάικλ!

"Ένας έλαφρος κρότος και μερικά περάδια, που έπεσαν πάλι κοντά τους, έκανε τους δυό νέους να πεταχούν όρθοι. "Ο Γκλέντον έπευσε κοντά στη σκάλα. Με φρίκη άντελήφθη πως δέν βρισκόταν πειά στη θέσι της. Σκέφθηκε πως πιθανόν να είχε λυθή από τη θέσι της και να είχε γλυστρήση κάτω. "Έπρεπε να κατεβή για να ψάξη να τή βρη προτού τή πάρει τό κύμα. Κατόπιν θα τή στερεώνε πάλι, ρίχνοντας την άρπάγη ως που να σκαλώση στερνά στο βράχο

"Μάικλ! Τι συμβαίνει; ρώτησε ή νέα

"Ω, τίποτε, ή σκάλα θέλει στερεώμα... Θά πηδήσω κάτω και θα τή βρω!

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ό Γκλέντον έτοιμαζόταν να πηδήση κάτω. Έκείνη τή στιγμή ή οεληνή προάλλε στον ορίζοντα, μά ή πρώτες άκτινες που με τόση λαχτήρα περίμενε ό νέος, φωτίσαν ψηλό στον βράχο ένα ποσάπο άπείσιο, γλωμώ από τό μίσο, που έκανε τό στέμα του να διαστέλλεται σ' ένα σατανικό γέλιο!

"Μέρικ! φώναξε ό Γκλέντον με φρίκη.

Μάλιστα κ. Γκλέντον γώ είμαι! άπάντησε μια έιρωνική φωνή, που έκανε την Ήλριν να συσπειρωθή κάτω από τη σκεπή του βράχου.

"Τί γυρεύεις εδώ; ρώτησε ό Γκλέντον.

"Τί γυρεύω; Χά! Χά! Ποιόν άλλον, παρά εμένα! Όμιολόγησε, Γκλέντον, πως ή ζωή έχει παράξενα παιχνίδια. Θάρρει κανείς πως κάποιος Μοίρα συνδέει τις δυό ύπόθεσις μας! Στις κρίσιμες στιγμές του βίου σου, παρουσιάζονται άνέλπιστα. Είνε ή τρίτη φορά τώρα. Θυμάσαι τις προηγούμενες; Τήν πρώτη, ήσουν ένας στωικός κι' άσημος καλλιτέχνης, μισοστραθιμένος από την πείνα σε μια άθλια κάμαρα. Έγώ ήμουν ό πλούσιος έξενος, που άνεκάλυπα τό κρυμμένο τάλαντό σου. Σε άνδέειξα! Τό θυμάσαι; Τή δεύτερη φορά, ήσουν ό φημισμένος νεαρός καλλιτέχνης... ό όποιος δέν διάτασε να μου κλέψη την καρδιά της νέας που άγαπούσα! Μά σι' αυτό, ίσως να φταιή ή καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία σου! Και τώρα, την τρίτη και τελευταία φορά παρουσιάζομαι για να παρευρεθώ στη ρομαντική αυτοκτο-

Ή Ήλριν έυπηξε μια φωνή φρίκης

